

Staten. Jeg skal derfor ikke paa nogen mulig Maade udtale mig mod det Princip, der gaar gennem dette Lovforslag, men min Hovedanke mod Lovforslaget er, at man temmelig sikkert har givet den paa-tænkte Forligsmand alt for stor Myndighed. Man kan vist ikke forsvare at lægge en saadan Magt og Myndighed i en enkelt Mands Haand, specielt naar Hensyn tages til de Organisationers Udvikling herhjemme, der staa som de stridende Parter, nemlig Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund. Der staa ganske vist mange udenfor. Det Fag, jeg tilhører, staa saaledes ikke indenfor Arbejdsgiverforeningen, saa jeg taler ikke ud fra dens Synspunkt, men jeg tror, at naar Organisationerne ere saa fæstnede, som disse to ere, tør man ikke lægge saa stor Magt i en enkelt Mands Haand. Hvis det gjaldt om en Udvildelse af de nuværende Organisationer derhen, at man lagde Myndigheden i et Navn eller hos en af Kongen valgt Opmand, kunde jeg forstaa det, men at forlene en Mand, der maaske er upraktisk paa de fleste Omraader, med den Myndighed, som er tillagt ham her i Lovforslaget, anser jeg for uforvarsligt.

I § 2, som ikke er meget lang, staaer der: „Forligsmandens Opgave er paa nedennævnte Maader at virke for det fredelige Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, og han bør derfor til Stadighed holde sig bekendt med, hvad der kan ventes at ville paavirke eller faa Betydning for dette Forhold“. Denne Paragraf kunde efter min Formening undværes, thi deri er jeg enig med det ærede Medlem fra Frederikssund og den sidste ærede Taler, at det er en Paragraf, som i sig selv ingen-ting har at betyde. Dette kan ikke paa nogen mulig Maade varetages af en enkelt Mand, der oven i Købet skal betragte dette Hverv som et Æreshverv. At forlange, at den Mand skal holde Kontrol med alle de smaa Rivninger, som muligvis kunne udtarte til at blive noget mere, og som finde Sted over hele Landet hele Aaret igennem, er at forlange det umulige, der maatte i saa Tilfælde være adskillige Forligsmænd. Jeg vil imidlertid anse det for meget uheldigt, om der bliver mere end een Forligsmand, thi da de samme Organisationer sprede sig over hele Landet, bør man efter min Formening kun have een Mand, som skal beklæde dette Hverv.

I § 3 staaer der efter min Mening endnu værre Bestemmelser, thi det, der her staaer, at Forligsmanden kan gribe ind, „naar der indenfor Arbejdsgiver- og Ar-

bejderorganisationer er udbrudt Arbejdsstandsning, eller naar Forligsmanden erfarer noget, som giver Grund til at befrygte Arbejdsstandsning“, lader sig ikke praktisere. Det vilde ikke være korrekt, det vilde være meningsløst, idet her efter min Mening kun maa være Tale om de Stridigheder, som kunne give Anledning til at tro, at de ville faa samfundsmæssigt indgribende Betydning. I alle disse smaa Stridigheder, som kunne finde Sted mellem en Mester og 3 Svende, en Mester og 2 Svende eller maaske 4 Svende, den ene Dag i Ribe, den anden Dag i Nakskov, den tredje Dag maaske i Frederikshavn, kan der efter min Mening ikke være Tale om, at denne Mand skal træde til. Jeg kan forstaa, at det sker, naar f. Eks. Arbejdsstandsning er varslet, og Forhandlinger mellem Parterne for at hindre Arbejdsstandsningen ere opgivne, der kommer da det Tidspunkt, hvor jeg mener, at Forligsmanden maaske af egen Drift eller paa Foranledning af en af Parterne kan indbyde de stridende Parter til Forhandling.

Der er fra Arbejdsgivernes Side gjort gjældende, at det ikke skal kaldes „indkalde“, men „indbyde“; men det er ingenlunde Arbejdsgivernes Mening, at det skulde betyde, at man skulde kunne blive derfra, man mener blot, at den Mand, der er Mægler, har ikke at indkalde, men at indbyde. Hans Rolle som Mægler udtrykkes ikke ved, at man siger „indkalde“, men ved, at man siger „indbyde“. Det viser sig ogsaa, at i Sverige, hvor man har en saadan Lov, have de stadig brugt det Udtryk, at man indbyder Parterne til Konference. Hvad vil indkalde sige? Naar der ingen Bøde eller Straf er for ikke at møde, naar man bliver indkaldt, anser jeg Ordet indbyde for mere stemmende med Mæglingens Aand end indkalde.

I § 4 siges, at „hvor det dreier sig om mindre, lokale Stridigheder, er Forligsmanden beføjet til efter Skøn at udpege en anden dertil egnet, upartisk Forhandlingsleder“. Ogsaa det mener jeg er ukorrekt. Den Opmand eller Forligsmand, man har her, kan maaske i og for sig være en dygtig Mand, det ved man ikke, det maa man først prøve. Derfor er det min Mening, at vi maa kræve af dette Lovforslag, at Valget af Forligsmanden foregaar for et Aar ad Gangen, thi vel kan man i Forvejen have god Tro til denne Mands Dygtighed, og man ved, at han er hæderlig og brav, men ingen kan garantere for, at den Mand, der bliver valgt, er denne Op-